

Преюдициален въпрос

Следва ли член 204, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че той се отнася и до неизпълнението на такива задължения, които следва да се изпълнят едва след приключване на съответната използвана митническа процедура, така че в хипотезата, при която в рамките на режима за активно усъвършенстване съгласно режима на отложено плащане отново са изнесени част от внесените стоки стоки, нарушението на задължението за изпращане на погасената сметка на митническата служба по надзора в 30-дневен срок от изтичането на срока за приключване на процедурата води до възникване на митническо задължение за цялото количество на включените в тази сметка внесени стоки, доколкото не са налице предпоставките, предвидени в член 859, точка 9 от Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92⁽²⁾ в редакцията му съгласно член 1, точка 30, буква б) от Регламент (ЕО) № 993/2001 на Комисията от 4 май 2001 година⁽³⁾?

⁽¹⁾ ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58.

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3).

⁽³⁾ Регламент (ЕО) № 993/2001 на Комисията от 4 май 2001 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 2454/93 за установяване на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за установяване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 141, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 14, стр. 5).

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden на 2 юни 2010 г. — Residex Capital IV CV/Gemeente Rotterdam

(Дело C-275/10)

(2010/C 246/30)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Ищец: Residex Capital IV CV

Ответник: Gemeente Rotterdam

Преюдициален въпрос

Трябва ли последното изречение на член 88, параграф 3 ЕО (понастоящем член 108, параграф 3 от ДФЕС) да се тълкува в

смисъл, че в случай като настоящия, когато незаконосъобразна помощ е приведена в действие посредством предоставена гаранция на кредитор — която е позволила на последния да отпусне кредит на кредитополучател, който при нормални пазарни условия никога не би могъл да ползва — в рамките на своето задължение да отстраняват последиците от незаконосъобразна помощ националните юрисдикции са длъжни, или разполагат с компетентност да анулират спорната гаранция, дори когато това анулиране не би довело до отмяна на заема, предоставен благодарение на тази гаранция?

Преюдициално запитване, отправено от Handelsgerichts Wien (Австрия) на 3 юни 2010 г. — Martin Luksan/Petrus van der Let

(Дело C-277/10)

(2010/C 246/31)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Handelsgericht Wien

Страни в главното производство

Ищец: Martin Luksan

Ответник: Petrus van der Let

Преюдициални въпроси

1. Следва ли разпоредбите на правото на Европейския съюз в областта на авторското право и сродните му права и по-специално разпоредбите на член 2, параграфи 2, 5 и 6 от Директивата относно правото на отдаване под наем и в заем⁽¹⁾, на член 1, параграф 5 от Директивата относно спътниковото излъчване и кабелното препредаване⁽²⁾ и член 2, параграф 1 от Директивата относно срока за закрила⁽³⁾ във връзка член 4 от Директивата относно правото на отдаване под наем и в заем, член 2 от Директивата относно спътниковото излъчване и кабелното препредаване и членове 2 и 3, както и член 5, параграф 2, буква б) от Директивата относно информационното общество⁽⁴⁾, да се тълкуват в смисъл, че правата на използване, свързани с възпроизвеждането, излъчване чрез спътник или друга форма на съобщаване на обществото чрез предоставяне на публичен достъп, във всеки случай принадлежат на главния режисьор на едно филмово или аудиовизуално произведение или на други, определени със закон от законодателя в държавите членки филмови автори, непосредствено (оригинерно), а не непосредствено (оригинерно) и изключително — на продуцента на филми; намират ли се в противоречие с правото на Европейския съюз законите на държавите членки, които предоставят със закон правата на използване непосредствено (оригинерно) и изключително на продуцента на филми?

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

половината от законоустановеното право на възнаграждение, но това право има диспозитивен характер и поради това не е задължително?

2а. Във връзка с принадлежащите на главния режисьор на филмово или аудиовизуално произведение или на други, определени от националния законодател филмови автори, права на използване по смисъла на точка 1, запазено за националния законодател съгласно правото на Европейския съюз ли е правомощието да предвижда и във връзка с други права, различни от правото на отдаване под наем и в заем, законова презумпция в полза на прехвърлянето на такива права на продуцента на филми и, при утвърдителен отговор, следва ли да се спазват съдържащите се в член 2, параграфи 5 и 6 от Директивата относно правото на отдаване под наем и в заем във връзка с член 4 от нея условия?

2б. Следва ли оригиналното прехвърляне на собственост при главния режисьор на филмово или аудиовизуално произведение или при други, определени от националния законодател филмови автори, да се прилага и към предвидените от националното законодателство права на справедливо възнаграждение като така нареченото „възнаграждение за празни носители“ (Leerkassettenvergütung) по член 42б от австрийския закон за авторското право (ЗАП), респективно към правото на справедливо обезщетение по смисъла на член 5, параграф 2, буква б) от Директивата относно информационното общество?

При утвърдителен отговор на въпрос 2б:

3. Във връзка с принадлежащите на главния режисьор на филмово или аудиовизуално произведение или на други, определени от националния законодател филмови автори, права по смисъла на точка 2, запазено за националния законодател съгласно правото на Европейския съюз ли е правомощието да предвижда законова презумпция в полза на прехвърлянето на такива права на възнаграждение на продуцента на филми и, при утвърдителен отговор, следва ли да се спазват съдържащите се в член 2, параграфи 5 и 6 от Директивата относно правото на отдаване под наем и в заем във връзка с член 4 от нея условия?

При утвърдителен отговор на третия въпрос:

4. В съответствие с горепосочените разпоредби от правото на Европейския съюз в областта на авторското право и сродните му права ли е национален закон на държава членка, съгласно който главният режисьор на филмово или аудиовизуално произведение или други, определени от националния законодател филмови автори, имат право на

(¹) Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 346, стр. 61; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 120).

(²) Директива 93/83/ЕИО на Съвета от 27 септември 1993 година относно координирането на някои правила, отнасящи се до авторското право и сродните му права, приложими към спътниковото излъчване и кабелното препредаване (ОВ L 248, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 134).

(³) Директива 2006/116/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12 декември 2006 година за срока за закрила на авторското право и някои сродни права (кодифицирана версия) (ОВ L 372, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 7).

(⁴) Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal Supremo (Испания) на 7 юни 2010 г. — Telefónica de España S.A./Administración del Estado

(Дело C-284/10)

(2010/C 246/32)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Ищец: Telefónica de España S.A

Отговорник: Administración del Estado

Преюдициален въпрос

Позволява ли Директива 97/13/ЕО (¹) на Европейския парламент и на Съвета от 10 април 1997 година относно общата рамка за генералните разрешителни и индивидуалните лицензии в областта на далекосъобщителните услуги и по-специално член 6 от нея държавите членки да налагат на титуляра на генерално разрешително плащането на годишна такса, изчислена въз основа на процент от брутните текущи приходи, фактурирани за съответната година, който не може да надвишава 2 %, и предназначена да покрие разходите, включително тези по управлението, които органът по далекосъобщенията е направил при прилагането на режима на лицензиите и генералните разрешителни, както е предвидено в член 71 от Закон 11/1998 от 24 април 1998 г. относно далекосъобщенията?

(¹) ОВ L 117, стр. 15.